Година IV. София, 2 Августъ 1924 год. Брой 3 лева Брой 1.

ИЛИНДЕНЪ

ОРГАНЪ НА БИВШИТѢ МАКЕДОНО-ОДРИНСКИ РЕВОЛЮЦИОНЕРИ

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ — ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИРТРАЦИЯ НА УЛИЦА „ПРѢСЛАВЪ“ № 4 — СОФИЯ. ТЕЛЕФОНЪ 1932

АБОНАМЕНТЪ:

За България годишно 120 лв.
„ „ полугодишно 65 лв.
За странство . . . . . 200 лв.
За Америка . . . . . 2 долара

Страни, които имать народни манифести като Илиндень 1903 год., не умират: тия манифести стоятъ по-горѣ отъ договортѣ за миръ, отъ политическитѣ спекули, отъ търговията съ народитѣ.

Народи, които дават Илиндень, могатъ да дадатъ и вторъ.

МАНИФЕСТЪ

къмъ македонския народъ, къмъ организираното революц. население въ Македония и къмъ макед. революционери

(Публикуванъ въ в-къ „La Federation Balcanique" — бр. 1 отъ 15 юлий т. год. Виена).

„Братя македонци!

„Македония, въ своитѣ естествени географически граници между рѣката Места, планинитѣ Родопи, Рила, Шаръ, р. Дринъ, Охридското езеро, планината Грамосъ, р. Бистрица и Егейското море; съ едно пространство отъ 65,000 квадратни километра, прорѣзано отъ рѣкитѣ Места, Струма, Вардаръ, Дринъ, Бистрица и надарено съ най-разнообразни природни богатства и благоприятни климатически условия; съ своето 2,302,000, разнообразно по етнографическия си съставъ население, съ своето централно и икономическо и стратегическо положение на Балканитѣ, между басеинитѣ на р. Дунавъ, Егейско и Адриатическо морета — има всичкитѣ данни и права за самостоятелно политическо сѫществуване, като независима и самостойно управляваща се държава, която да послужи за съединително политическо икономическо звено между народитѣ и държавитѣ на Балканския полуостровъ.

Вѣковнитѣ борби на македонското население противъ господарството върху неговата територия на едно племе, и тиранията упражнява сръбщу останалитѣ племена, населяващи Македония; сѫпротивата, която е оказвало сръбщу денационализаторската политика на държавитѣ, които сѫ владѣли Македония или сѫ граничили съ нея; участието на македонското население въ всички възстания и революционни движения; сѫдѣйствието, което то непрѣкъснато е давало въ всички войни на Балканитѣ, на странитѣ, които сѫ се явявали да воюватъ въ името на освобождението и самоопрѣдѣлението на балканскитѣ народи, — е най-очебийното доказателство за правата и сѫзнанието на македонския народъ да бѫде една самостойна политическа единица на Балканитѣ.

Изхождайки и опирайки се на това сѫзнание, Вѫтрѣшната Македонска Революционна Организация — В. М. Р. О., — въ продължение на цѣли три десетилетия, води най-рѣшителна революционна борба за свободата на Македония. Тая борба, въ зависимость отъ сѫотношението на факторитѣ въ международната и балканска политика и прѣобладаващия етнографически съставъ въ организацията, сѫ е поставяла различни тактически задачи и се е ползувала съ различни срѣдства.

Дълго врѣме македонския народъ, въ вървайки въ освободителнитѣ стремежи сръмъ Македония на голѣмитѣ европейски и малкитѣ балкански държави, бѣше обърнала погледитѣ си къмъ тѣхъ и очакваше своето освобождение, отъ тѣхната интервенция. Съобразно съ това и В. М. Р. О. бѣше насочила цѣлата си дѣйность да изиграе гласа на страдащия македонски робъ до ушитѣ на бѫдащитѣ си освободители, да привлече тѣхното внимание, да прѣдизвика тѣхната намѣса, да използува съревнованието на тѣхната политика и по тоя начинъ да изтръгне свободата на Македония. Примѣра съ създаване свободна Сѫрбия, Гърция, Черна-гора и България бѣше съблазнителенъ и насърдчителенъ. Съобразно съ тая тактическа задача на македонската революционна борба и срѣдствата ѝ бѣха прѣимущественo единичнитѣ и частични удари, било върху господствуващата власть, било върху свързанитѣ съ Македония чужди интереси. Дори Илинденското възстание, най-голѣмото и най-масовото движение, не можеше да разчита само да извоюва свободата на Македония, а имаше за цѣль да наложи на общоевропейското общественo мнѣние и на международната дипломация разрѣшаването на македонския въпросъ.

За една истинска революционна акция въ голѣмъ масовъ, македонски, или балкански, мащабъ, която да разчита сама на себе си за извоюването на македонската свобода и дума не можеше да става.

Резултатитѣ отъ европейската интервенция слѣдъ Илинденското възстание, изразени въ лицемѣрнитѣ реформи, насочени по-скоро да завдрѣвятъ и укрѣпятъ турското владичество въ Македония, отколкото да родятъ нейната свобода, разочарова македонския народъ. Това разочарование засили въ редоветѣ на В. М. Р. О. течението, което, разчитайки върху освободителната мисия на малкитѣ балкански държави, насочваше своитѣ усилия да прѣдизвика тѣхната военна интервенция. Балканската война, която сврьши съ подѣлбата на Македония въ Букурещъ прѣзъ 1913 год. и послѣдвалата я общоевропейска война, съ нейнитѣ Парижки договори, които разкѫсаха живото тѣло на Македония и го подѣлиха мѣжду окржажащитѣ я балкански държави, окончателно убиха вѣрата на македонския народъ въ освободителната мисия на интервенционната политика на голѣмитѣ европейски и малкитѣ балкански държави. Берлинския, (1878) Букурещкия (1913) и Парижкитѣ мирни договори отъ 1919 год. убѫдиха и най-послѣдния невѣрващъ Тома, че както голѣмитѣ, така и малкитѣ европейски държави прѣслѣдватъ своя егоистична политика, заради която свободата и сѫществуването на Македония може да бѫде само размѣнна монета.

Отъ това слѣдва, че до когато тия държави се ржководятъ отъ правителства, които подържатъ завоевателната и империалистична политика на тия договори, или сѫ други думи, до когато въ тѣхъ не се установятъ правителства, които да основатъ своята външна и вѫтрѣшна политика върху истинското самоопрѣдѣление на народитѣ, македонския народъ не може да очаква никаква подкрѣпа отъ тѣхъ за своята свобода.

Прѣцѣнявайки основно тоя исторически опитъ, В. М. Р. О. дохожда до твърдото и окончателно заключение, че въ своята революционна борба за свободата на Македония, *тя може да разчита само на крайнитѣ прогресивно-революционни движения въ Европа, които се борятъ сръщу империалистическата политика на своитѣ правителства, противъ сѫществуващитѣ мирни договори и за истинското самоопрѣдѣление на своитѣ и чужди народи.*

Ето защо В. М. Р. О. заявява, че въ интереса на македонската свобода, тя ще даде всичката си подкрѣпа само на ония, които на балканска почва се борятъ сръщу завоевателната политика на европейския империализмъ, прокарвана било направо, било чрѣзъ правителствата на балканскитѣ държави.

Но правителствата на балканскитѣ държави се явяватъ не само орждия на европейския империализмъ; тѣ прокарватъ и своя собствена националистична завоевателна политика. Благодарение на тая общоевропейска империалистична и общобалканска националистична завоевателна политика, Македония, изтощена отъ три войни, днесъ отново е поробена и подѣлена между тритѣ балкански държави: Сърбия, Гърция и България.

Нито едно отъ правителствата на балканскитѣ държави не мисли за освобождението и обединението на разпокъсанитѣ части на Македония; нито едно отъ тѣхъ не мисли и не дѣйствува за самоопрѣдѣлението на македонския народъ въ самостойна политическа единица, нито едно отъ тѣхъ не иска да даде прѣдвидënитѣ отъ договоритѣ права на поробенитѣ македонци, които имъ обезпечаватъ културното развитие като национални малцинства. Поради това, В. М. Р. О. е принудена да заяви, че политиката на всички сегашни балкански правителства е враждебна на свободното и самостойно политическо сѫществуване на Македония и че тя ще се бори най-рѣшително и съ всички срѣдства на революционната борба противъ тѣхната завоевателна политика сврямо Македония и македонския народъ.

За избѣгване на всѣкакви недоразумения и неясность, В. М. Р. О. заявява сѫщо, че тя не може да се дезинтересира отъ вѫтрѣшната и външна политика на балканскитѣ държави и особено на Сърбия, Гърция и България, които владеятъ цѣли кѫсове отъ територия и население на Македония.

По отношение *на Гърция*, В. М. Р. О. ще се бори сръщу всѣки опитъ за възвръщане монархията — най-ярката изразитель на ултраимпериалистичната гръцка политика — и противъ всѣко гръцко правителство, което подържа днешния дѣлежъ на Македония и насилствено измѣнява неговия етнографически съставъ, като разгонва коренното население и го замѣства съ гръцки прѣселници отъ Мала Азия и Тракия.

По отношение на *Югославия* В. М. Р. О. ще се бори най-рѣшително противъ всички, безъ разлика на партия, Бѣлградски правителства, които крѣпятъ днешната сръбска политика на насилственъ централизмъ, денационализация и угнетение не само на македонския народъ, но и на народитѣ въ Хърватско, Босна-Херцеговина, Черна-Гора, Косово, Войводина, Словения и Далмация; още повече, че тая политика, подкрѣпена отъ нѣкои европейски държави, е насочена къмъ нови завоевания на чужди територии за смѣтка на Албания, българска и гръцка Македония. В. М. Р. О. заявява, че въ вътрешнитѣ национални борби на Югославия тя рѣшително застава на страна на всички угнетени народности, които сѫ борятъ противъ Бѣлградскитѣ правителства, — за демократическа децентрализация и федеративна реорганизация на Югославия.

По отношение на *България*, В. М. Р. О. заявява, че, въпрѣки всички жертви, които българския народъ е давалъ и е готовъ да дава за свободата и независимостьта на Македония, днешното българско правителство на Цанкова, въ разрѣзъ съ чувствата и интереситѣ на собствения си народъ, води една политика явно сърбофилска, която не само увековѣчава дѣлежа на Македония, но подготовлява нови териториални прѣкроявания на Балканитѣ за смѣтка на Македония. Тя прѣдупрѣждава народитѣ на Македония, Югославия, България, Гърция и Тракия, че Бѣлградското правителство, опряно на своитѣ съглашения съ нѣкои европейски държави за дѣлежа на Хърватско, Албания и Гърция, се готви за да разшири своята завоевателна политика къмъ Солунъ, като тика Софийското правителство къмъ Кавала, заплашвайки го въ противенъ случай да окупира българскитѣ Перникъ и Кюстендилъ.

И правителството на Цанкова, изглежда, е съблазнено отъ тия империалистични перспективи, нашепвани отъ Бѣлградскитѣ сирени. То се е заловило да унищожи Вѫтрѣшната Македонска Революционна Организация и македонското революционно движение, които се явяватъ най-сериозната прѣчка за осѫществяването на тия прѣстѫпни намѣрения. До като Бѣлградското правителство подготовлява и раздухва гражданската война въ Албания, Софийското правителство на Цанкова се е заловило съ унищожението на В. М. Р. О.

Ареститѣ на нѣколко стотици македонци въ България, заподозрѣни въ съчастие, или сѫчувствие къмъ македонското освободително движение; запрѣщаването на всички легални печатни органи на македонската емиграция въ България, които защищаватъ освободителното дѣло на Македония; готовностьта на Софийското правителство да посѣгне и върху най-виднитѣ дѣйци на македонското освободително движение, за да ги арестува и прѣдаде на Сърбия, очевидно като изкупителна жертва за новия курсъ на сръбската и българска завоевателни политики, сѫ най-послѣднитѣ и ярки доказателства за прѣстѫпната политика на Софийското правителство.

В. М. Р. О. разбира източника на тая сръбска и българска политика. Слабостьта на Бѣлградското правителство вѫтрѣ въ страната го кара да жертвува интереситѣ на хърватския народъ въ полза на Италия — Фиуме и адриатическото крайбрѣжие — и да търси компенсация за смѣтка на Албания, българска и гръцка Македония. А вътрѣшната слабость на Софийското правителство го прави негодно да противостои на Бѣлградскитѣ заплашвания и, прѣдъ опасностьта за окупирането на Перникъ и Кюстендилъ отъ сърбитѣ, то е готово да отиде на доброволно сътрудничество съ сръбската настъпателна политика къмъ Солунъ, надѣвайки се да бѫде компенсирано самото то къмъ Кавала. По тоя начинъ се жертватъ интереситѣ не само на Македония и Тракия, но сѫщевременно се заплашватъ и интереситѣ на България, Югославия и всички балкански народи.

Основната причина за слабостьта на Софийското правителство, това е неговата изолираность, откъснатость отъ народнитѣ маси и враждебностьта на тия послѣднитѣ къмъ него. Борейки се за запазването властьта въ ржцетѣ си на всѣка цѣна и, не намирайки никаква опора въ народа, за да се противопостави на сръбската завоевателна политика, то се мъчи, въ сътрудничество съ нея, да предотврати опасноститѣ, които висятъ надъ България, като тласне послѣдната къмъ нова авантюра, само и само да спечели нѣкой врѣмененъ успѣхъ, съ който да закрепи своето разклатено положение вътрѣ въ страната. За тая цѣль то жертва интереситѣ на македонския народъ, то жертва и интереситѣ на българския народъ. То е принудено да управлява въ вѫтрешната си политика чрезъ тероръ, сюспендиране на всички конституционни гаранции; то е принудено да сюспендира свободата на словото, печата, сѫбранията и сдружаванията, да разтура цѣли кооперативни организации и политически партии, то е принудено дори да отказва прибежище за политическитѣ бежанци на Македония.

При това положение В. М. Р. О. обявява политиката на прарителството на Цанкова за враждебна на македонския и българския народъ и апелира къмъ всички македонци и българи да поведатъ най-решителна борба противъ него.

Тѣ трѣбва да дадатъ своята подкрѣпа само на такова едно правителство въ България, което опирайки се върху широкитѣ трудящи се маси отъ града и седото, нѣма да имаатъ нужда за своето управление отъ терора и изключителнитѣ закони, нѣма да прибегва къмъ сюспендиране на сѫществуванитѣ граници за едно действително народно и демократично управление и което, опирайки се върху довѣрието на масата отъ свободолюбивия, демократиченъ и нешовинистиченъ български народъ, ще може да му даде необходимитѣ средства за борба сръщу завоевателната политика на сѫседнитѣ държави, безъ да се бои, че тия срѣдства ще бѫдатъ обърнати сръщу него.

Само въ установяването на едно такова правителство въ България, В. М. Р. О. вижда гаранцията и за по-нататъшния успѣшенъ развой на своята революционна борба за свободата и независимостьта на Македония и за политическата независимость на всичкитѣ балкански народи.

Очертавайки въ общи линии своето отношение къмъ държавнитѣ фактори на общоевропейската и балканска политики, В. М. Р. О. заявява, че тя се бори и ще се бори съ всички срѣдства на революционната борба.

1. За освобождението и обединението на разпокъсанитѣ части на Македония въ една напълно независима и самостоятелна политическа единица, въ нейнитѣ естествени географически и етнографически граници;

2. Демократизирането на сѫседнитѣ на Македония балкански държави и тѣхното сѫюзяване въ една **Балканска Федерация**, *която единствено може да гарантира политическото сѫществуване на независимостьта на Македония и независимостьта на останалите балкански народи; да удовлетвори и икономическитѣ и културни интереси на всички балкански народи, свързани съ изхода на тритѣ балкански морета; да парализира анексионистическитѣ стремежи на балканскитѣ и империалистическитѣ стремежи на голѣмитѣ европейски държави; а така сѫщо да гарантира правилното разрѣшение на всички национални спорове, като обезпечи културното развитие на всички етнически малцинства.*

В. М. Р. О. заявява, че въ своята борба за независима Македония и Балканската Федерация, тя разчита прѣди всичко на обединенитѣ революционни сили на цѣлото македонско население, безъ разлика на вѣра и народность, които ще поведатъ своята борба въ тѣсно сътрудничество съ революционнитѣ сили на трудящитѣ се маси въ другитѣ балкански държави. А доколкото успѣха на нейната освободителна революционна борба зависи отъ международното положение, В. М. Р. О. разчита прѣди всичко на моралната и материялна подкрѣпа на прогресивно-революционнитѣ движения въ европейскитѣ държави, които се борятъ противъ империалистическата политика на тѣхнитѣ правителства, противъ сѫществуващитѣ империялистически мирни договори и за пълното и истинско самоопределение на народитѣ.

По тоя начинъ В. М. Р. О. скѫсва окончателно съ илюзиитѣ да очаква свободата на Македония и създаването на Балканска Федерация отъ интервенцията на балканскитѣ шовинистически и европейскитѣ империялистически правителства.

Тя заявява че само ония държави и правителства могатъ да претендиратъ да бѫдатъ искрени приятели на македонската свобода и на балканскитѣ народи, които въ своята собствена политика даватъ достатъчно доказателства, че прѣслѣдватъ и на дѣло осѫществяватъ принципа за свободното самоопределение на народитѣ. Всички други сѫ врагове на македонската свобода и спримо тѣхната политика на Балканитѣ, В. М. Р. О. ще води най-решителна борба.

В. М. Р. О. сѫзнава относителната слабость на своитѣ сили, но тя сѫщо така добре знае, че днесъ цѣла Европа е минирана отъ противорѣчия много по-дълбоки и непримирими, отколкото ония, които прѣдизвикаха общоевропейската война прѣзъ 1914 г. Една нова балканска и общоевропейска война или международна гражданска революционна борба за освобождението и самоопредѣлението на народитѣ е неминуема. Нещо повече, тя тропа вече на портитѣ на всички държави.

В. М. Р. О. сѫзнава твърде добрѣ голѣмата рѣшителна роля, която Балканитѣ изиграха въ избухването на общоевропейската война отъ 1914-1918 години. Тя обръща вниманието на всички македонски и балкански революционери, че и въ прѣдстоящитѣ борби, които бързо сѫ приближаватъ, Балканитѣ могатъ да изиграятъ още по-голѣма и рѣшаваща роля, стига само революционнитѣ усилия на всички угнетени балкански народи да бѫдатъ сплотени и обединени под знамето на македонската свобода и независимость, подъ знамето най-сетнѣ на Балканската Федерация.

И за това В. М. Р. О. апелира къмъ всички сѫзнателни борци за свободата и независимоста на балканскитѣ народи да сплотятъ своитѣ сили за бързото формиране на единъ единенъ македонски революционенъ фронтъ, който да послужи за обезпечаването на единния балкански революционенъ фронтъ противъ всички шовинисти, противъ всички анексионисти и империалисти, противъ всички угнетители на своитѣ и чужди народи.

За да даде всички доказателства, че насочва своята дѣйность въ тоя пѫть, В. М. Р. О. *заявява най-тържествено, че прѣкратява всички прѣслѣдвания и отмънява всички екзекутивни мѣрки и разпореждания противъ отдѣлнитѣ македонски дѣйци, групи, организации и течения, щомъ те искренно застанатъ на почвата на истинската революционна борба, въ духа на настоящия манифестъ и подадатъ ржка за обща борба подъ знамето на свободна и независима Македония, подъ знамето на Балканската Федерация.*

Съ това В. М. Р. О. прави първата и най-рѣшителна крачка за създаването на необходимата благоприятна атмосфера за свикването въ скоро врѣме на единъ обединителенъ конгресъ на цѣлото македонско революционно движение, въ който, чрѣзъ усилията на всички искренни македонски революционери, да се създаде *единния македонски революционенъ фронтъ*, който, опирайки се върху *единния балкански революционенъ фронтъ*, въ тѣсно сътрудничество съ всички прогресивно-революционни движения на Балканитѣ и въ Европа, ще извоюва свободата и независимостьта на Македония, ще наложи създаването на Балканска Федерация, ще осигури мира на Балканитѣ — за да помогне за възстановяването мира въ цѣла Европа.

Проче всички напрѣдъ въ редоветѣ на революц. македонска борба!

Да живѣе единния македонски революционенъ фронтъ!

Да живѣе единния балкански революционенъ фронтъ!

Да живѣе обединена и независима Македония!

Да живѣе Балканската Федерация!

6 Май 1924 год.

За Вѫтр. Мак. Рев. Организация,
Централенъ Комитетъ:
Т. Александровъ, А. Протогеровъ, П. Чаулевъ".

Година IV. София, 9 Августъ 1924 год.

ИЛИНДЕНЪ

ОРГАНЪ НА БИВШИТѢ МАКЕДОНО-ОДРИНСКИ РЕВОЛЮЦИОНЕРИ

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ — ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИРТРАЦИЯ НА УЛИЦА „ПРѢСЛАВЪ“ № 4 — СОФИЯ. ТЕЛЕФОНЪ 1932

АБОНАМЕНТЪ:

За България годишно 120 лв.

„ „ полугодишно 65 лв.

За странство . . . . . 200 лв.

За Америка . . . . . 2 долара

Декларация

НА

Вѫтрѣшната Макед. Революционна Организация

В. М. Р. О.
Свобода или смърть
№ 772
1 августъ 1924
Македония

Въ първия брой на излизащия въвъ Виена в. „La Fédération Balcanique е напечатанъ единъ манифестъ, който се преписва на Централния Комитетъ на Вѫтрешната Македонска Революционна Организация. Този актъ не е на Централния Комитетъ.

Отъ сѫдѫржанието и формата на този манифестъ всѣки може да види, че то е дѣло на екзалтирани комунисти. Остриятъ езикъ противъ правителството на България е апелъ къмъ всички македонци и българи да поведатъ най-решителна борба противъ него, сѣкашъ то е главната пречка за освобождението на Македония — сѫщо така издаватъ партизанскитѣ чувства на ноговитѣ автори.

Прѣзъ септемврий миналата година Централния Комитетъ на В. М. Р. О. въ своя декларация изложи характера на македонското освободително движение.

Въ нея се казва:

„Революционната Организация обединява всички класи на македонския народъ безъ разлика на народность, религия, полъ и политически убеждения. Четитѣ и легалнитѣ конспиративни групи, чиято мрежа се простира върху цѣла Македония, сѫ рекрутирани между населението безъ разлика на раса. Въ него участвуватъ и мѫжетѣ и женитѣ, и момитѣ, и дѣцата.

Въ сѫщитѣ чети и конспиративни групи, дѣйствуватъ рамо до рамо граждани и селяни, българи, турци, куцовлиси, гърци, гъркомани и сърбомани. И най-сетне мрежата на Революционната организация образуватъ и хората съ консеративни идеи и тѣзи съ демократически, социалистически, радикални и дори комунистически убеждения.

Отъ горѣказаното излиза, прочее, че Македонската Р. Органнзация не е шовинистична, но чисто национална. Нейнитѣ привърженици не сѫ напоени съ умраза, противъ който и да било народъ. Народитѣ не сѫ нейни врагове. Тя се бори само противъ потисническитѣ правителства и тѣхнитѣ подържници.

Революционната Организация декларира високо, че тя е абсолютно чужда на политиката на българското правителство.

Вѫтрѣшната Македонска Революционна Организация ще продължава да слѣдва една линия на независимо поведение; тя разчита, за успѣха на своята кауза, върху свободолюбивото мнение на цѣлия свѣтъ и върху всички организации и групи, които сѫ написали на своитѣ знамена защитата на правото за свободното самоопрѣдѣление на народитѣ. Нѣщо повече тя разчита на моралната и материална помощь на всички емигранти въ България, Америка, Турция, Русия, Ромѫния и въ другитѣ страни, безъ да се намѣсва въ тѣхното дѣйствие. Тя разчита найсѣтне върху сѫдѣйствието на всички народности, живущи въ държавитѣ, които сѫ си подѣлили Македония, и които се борятъ за своята национална и политическа свобода.

При все това Вѫтрѣшната Революционна Организация разчита, че не ще сложи оржжието преди да е достигнало своята цѣль — пълното освобождение и единството на македонскитѣ населения, учредяването на свободна и независима Македония".

Отъ 6 септемврий м. г. когато е издадена въпросната декларация на Цецтралния Комитетъ подъ № 531, до сега не сѫ станали промѣни отъ естество, щото Революционната Организация да измѣни на този свой характеръ. Ала по поводъ слуховетѣ, че В. М. Р. О. въ международната си политика се е опрѣдѣлила на страната на Съвѣтска Русия и третия интернационалъ и едва ли не е станала тѣхно орждие, за да се бори за селски-работнически правителства въ България, Югославия или Гърция, — Централниятъ Комитет въ допѫлнение на пораншната си декларация заявява:

Вѫтрещната Македонска Революционна Организация не може да слугува на никоя дѫржава и на никоя партия въ която да е държава. Та разчита на помощьта и съдействието на всички държави и на партиитѣ въ разнитѣ държави въ борбата ѝ противъ угнетителитѣ на Македония и противъ враговетѣ на македонската свобода. За тази цѣль тя влиза въ връзка съ всички голѣми и малки политически фактори въ свѣта. Безъ съмнѣние, Централния Комитетъ не си прави илюзията, че ще може нѣкога да спечели всички сили за справедливата македонска кауза, но той се стрѣми по възможность да направи повече доброжелателитѣ на изнемогващето въ неравна борба македонско население. Всѣка помощь, отъ гдѣто и да изхожда тя, се приема, ала при непрѣменното условие Вѫтрѣшната Органисация да запази пълната си самостоятелность и свобода въ своитѣ дѣйствия.

Трѣбва много слаби да сѫ познати състава на В. М. Р. О., нейнитѣ традиции, нейнитѣ цѣли и нейнитѣ методи, за да може да си помисли нѣкой че тя може да служи на една партия или на една класа, В. М. Р. О. е по сѫщество организация национална. Тя се бори, за лични човѣшки и граждански права, свободно културно самоопрѣделение на народитѣ и политическо самоуправление на на Македония.

Борейки се за националнитѣ права въ всичката тѣхна пълнота на Народноститѣ въ Македония, В. М. Р. О. се бори само по себе слѣдва, и за поголѣма социална правда, защото националното робство въ завладѣнитѣ страни, се покрива съ политическото и социално робство. Когато всички класи и съсловия отъ единъ народъ се чувствуватъ потиснати, макаръ и въ различна мѣрка, тѣ бика напакостили на себе си, ако даватъ преднина на частнитѣ си интересн, преди да се добератъ съ общи усилия до тѣзи елементарни права и свободи, безъ които е невъзможенъ, какъвто и да е политически, икономически и културенъ напредъкъ.

Що се отнася до България, Централния Комитетъ като заявява, че не е работа на В. М. Р. О. да се меси въ вѫтрѣшниятъ ѝ политически животъ, но че ще се бори съ всички сили и срѣдства противъ враговетѣ и злоупотрѣбителитѣ съ нейното име и престижъ, които и да сѫ и гдѣто и да се намиратъ тѣ, счита, че е врѣме, щото всички политически партии, фактори да разбератъ, какво В. М. Р. О. е единствено компетентна да насочва своята дѣйность въ прѣследване идеала си — свободна и независима Македония. Това се налага още повече отъ обстоятелството, че най-голѣмо участие въ освободителното движение взиматъ македонскитѣ бълтари, поради простата причина, че тѣ сѫ найпритѣсненитѣ и най-многобройнитѣ въ подѣлената и поробена страна. Не само дългъ на хуманость, но и дългъ националенъ е, щото всички българи, безъ разлика на партии, да съчувствуватъ на македонското дѣло или поне въ никакъвъ случай да не му напакостятъ зарадъ свои партийни интереси.

Това е било, това е и днесъ становището на Централния Комитетъ. Всички други манифести, декларации и пр., които се явяватъ или биха се явили отъ негово име, ангажиратъ само тѣхнитѣ съчинители и никого другиго.

От Центр. Комит. на В. М. Р. О.

под. *Ал. Протогеровъ*
Т. Александровъ

Бѣл. ред. Манифеста на В. М. Р. О. помѣстенъ въ първото издание на миналия ни брой, което бѣ впрочемъ конфискувано, не бѣ помѣстенъ тенденциозно. Търсѣйки сами освѣтление по тоя въпросъ и считайки, че Централ. Комитетъ бѣ само компетентенъ да си каже думата по тего, ний охотно даваме мѣсто на горната Декларация на В. М. Р. О, което внася нова свѣтлина по въпроса около тоя манифестъ.

Г-ца Костадина Николова

и

Г-нъ Борисъ Ст. Спространовъ

вѣнчани

гр. Добричъ гр. Охридъ